

Οι θυμωμένοι

Του Αλέξη Παπαχελά

Ένα σημαντικό κομμάτι των συμπολιτών μας έχει οκυρωθεί σε ένα πολιτισμικό και πολιτικό περιθώριο. Εκεί τους έσπρωξε η κρίση αλλά και ο ανεξέλεγκτος θυμός εναντίον ενός πολιτικού συστήματος που δεν τήρησε το «συμβόλαιο» που είχε για δεκαετίες μαζί τους. Οι περισσότεροι από αυτούς τους ανθρώπους ανήκαν, ακόμη και πριν από λίγα χρόνια, στον κορμό της μεγάλης κεντροδεξιάς παράταξης. Μιλάμε για νοικοκυραίους, συντηρητικούς ανθρώπους, οι οποίοι είχαν οριακές απόψεις για διάφορα κοινωνικά ζητήματα, αλλά δεν ξέφευγαν ποτέ από τα όρια μιας αστικής δημοκρατίας. Ανάμεσα τους έβρισκες πάντοτε στρατιωτικούς, αστυνομικούς, δικαστικούς, αλλά και μικρο-

εμπόρους. Η Ν.Δ. τους έχασε από πελάτες, γιατί πολλοί εξ αυτών ανέβηκαν στα «αντιμνημονιακά κεραμίδια» μαζί με το κόμμα τους, αλλά παρέμειναν εκεί μετά τη μεταστροφή του κ. Σαμαρά.

Τώρα είναι πολύ θυμωμένοι, αν όχι ποτισμένοι με μίσος για την αστική δημοκρατία, αλλά και με βαθιά προσήλωτη σε διάφορες απίθανες θεωρίες συνωμοσίας. Για να είμαστε ακριβείς, οι θεωρίες συνωμοσίας έχουν υποκαταστήσει το δικό τους σύστημα αξιών και συνιστούν τα μοναδικά εργαλεία ανάλυσης της κρίσης. Τα παιδιά νιώθουν μάλιστα απελευθερωμένα γιατί αντλούν την ενημέρωσή τους από ένα σκοτεινό τμήμα του Διαδικτύου, εκεί όπου αποθεώνονται οι

σχετικές θεωρίες και τα πάντα εξηγούνται μέσα από διαβολικά σχήματα καταδίκης του ελληνοτισμού. Ο ανεξέλεγκτος θυμός και η πλήρης βεβαιότητα πως «τώρα πια ξέρουμε πολύ καλά τι παίζεται» έχουν οδηγήσει αυτόν τον κόσμο πολύ πέραν της αντιμνημονιακής υστερίας.

Είναι σημαντικό για το μέλλον

τμήματος της Δεξιάς ξεκίνησε πολύ πριν από το Μνημόνιο, όταν κάποιοι αποφάσισαν ότι αντί για την Κεντροδεξιά των Ράλλη, Αβέρωφ, Τσάτσου, Κανελλόπουλου έπρεπε η Ν.Δ. να μμηθεί το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα και να απευθυνθεί στον χαμηλότερο κοινό παρονομαστή των νοικοκυραίων. Ξέχασαν

μίσους ή τις ακροδεξιές θεωρίες και μεθοδεύσεις. Αν είναι να επιλέξουν αυτοί οι άνθρωποι αυτόν τον δρόμο θα ακολουθήσουν τους Ταλιμπάν, τους πραγματικούς αντισυστημικούς ευαγγελιστές. Οχι, θέλει δουλειά, συζήτηση και μεγάλη προσπάθεια να τους πείσουμε πως το μίσος δεν αποτελεί λύση για την πατρίδα και πως ο άκριτος εθνικισμός οδηγεί στην εθνική καταστροφή. Εχουμε όλο ρόλο σε αυτήν την προσπάθεια: το κράτος που ευτυχώς επιβάλλει πλέον τον νόμο και την τάξη αντί να απουσιάζει από τις γειτονίες μας, η Εκκλησία που μπορεί και «μιλάει» στην ψυχή τους, οι πολιτικοί, τα μέσα ενημέρωσης, οι τοπικές κοινωνίες, ο καθένας μας ως γείτονας ή φίλος. Δεν θα είναι εύκολη υπόθεση.

Μέσα στον θυμό τους μας βλέπουν όλους ως κομμάτι ενός «συστήματος» ή μιας μεγάλης συνωμοσίας. Παραξενεύονται, μάλιστα, όταν αντιλαμβάνονται πως αγαπάμε αυτόν τον τόπο, πως η γαλανόλευκη στο απόμακρο εκκλησάκι σε έναν βράχο στο Αιγαίο μάς «μιλάει» όσο κανένα άλλο σύμβολο, πως κρατιόμαστε κι εμείς με νύχια και με δόντια από τα «σκαινά της παράδοσης» τις δύσκολες αυτές μέρες. Μερικοί ισχυρίζονται πως είναι αργά για να ξανακερδίσουμε αυτόν τον κόσμο γιατί έχει μπει πολύ δηλητήριο στις φλέβες του. Ενδεχομένως να έχουν δίκιο. Πρέπει, όμως, να δώσουμε τη μάχη και να μην τον χαρίσουμε με ευκολία ή ελλιπίστη υπερροπία σε κανέναν απολύτως...

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

της χώρας να ξανακερδίσουμε αυτόν τον κόσμο. Είναι ανόητοι και απελπιστικά υπερόπτες εκείνοι που απλά τον ονομάζουν και μιλούν με απαξία γι' αυτόν. Στο κάτω κάτω ευθύνη για την πορεία του έχουν σε μεγάλο βαθμό οι πολιτικοί μας. Η λουμπενοποίηση ενός

κι κεντροδεξιού επίγονου πως ένας λαός πάει μπροστά όταν του θέτεις φιλόδοξους στόχους, όχι όταν τον υπνωτίζεις με εκείνο το «η Ελλαδίτσα μας να είναι καλά» ή όταν του καλλιεργείς επίπλαστα σύνδρομα καταδίκης. Η λύση δεν είναι να ταυτισθεί κανείς με τα ένστικτα του

Η ΑΥΓΗ

Προσδοκίες και πραγματικότητες

ΠΟΛΙΤΗΣ

θέση των 800 ευρώ. Οι περισσότεροι δούλευαν μουλκωτά, ίσως για να μην σκέφτονται, ίσως για να ξεχνούν.

Τι πλάκα! Τι αναισθησία! Άλλοι ψυχορραγούσαν και άλλοι ψυχομαχούσαν και άλλοι φόρτωναν τα λεφτά τους με φορτωτικές μες στα αεροπλάνα και τα πήγαιναν στο εξωτερικό. Πολλά λεφτά, είναι απίστευτο πως αυτοί οι λιγδηδες έχουν τόσα λεφτά και πως ορισμένοι κολυμπούν μες στο χρήμα κι άλλοι δεν έχουν να φάνε. Τα περί συσσιτίων βερεσιέ τα αγοράζω φυσικά. Υπάρχει μια ανάγκη, αλλά η ανάγκη δεν έχει γίνει ακόμα τόσο επιτακτική. Ούτε η φτώχεια είναι τόσο φανερή. Όλοι βολεύονται με τον ένα τρόπο ή με τον άλλο. Τώρα αρχίζει η μιζέρια να δείχνει τα δόντια της. Τώρα άρχισαν οι Κύπριοι να σκέφτονται αν θα έχουν να φάνε σήμερα ή όχι και ίσως έχουν ακόμα ένα μικρό περιθώριο.

Διερωτώμαι ποιος έχει φάει όλα αυτά τα λεφτά. Οι πολιτικοί; Οι τραμπούκοι της δεξιάς; Οι κομμουνιστές με τα τσεκκούκια; Όλοι. Όλοι πήραν από κάτι. Φυσικά άμα το ψάξεις θα δεις πως έγινε αυτή η καταστροφή, πως οργανώθηκε αυτή η μαζική ληστεία. Πώς ο Χατζηπέτρος μαζί με τους υπόλοιπους συνδικαλιστές και τους υπόλοιπους αρριβίστες μάδησαν τα χρήματα του κυπριακού λαού μέχρι τελευταίου σεντ, μέχρι τελευταίας δεκάρας. Αυτό που βλέπετε, αγαπητοί μου αναγνώστες, είναι αυτό που έμεινε από την παλιά αυτοκρατορία της λίρας και αν το ψάξετε θα δείτε ότι υπάρχουν ακόμα λίρες, αλλά οι λίρες είναι στα τσεπάκια όλων αυτών των ρουφιάνων που εσείς αναδειξέτε. Κι εμείς απλώς χειροκροτούσαμε. Καλή ανάσταση, αδελφοί. Φαίνεται ότι αυτή την ανάσταση την χρειαζόμαστε περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Η οικονομία είναι ψυχολογία, επαναλαμβάνουν οι «ειδικοί» και συμβουλεύουν τον πρωθυπουργό να διοικηθεί κλίμα πλαστής αισιοδοξίας, ώστε να βελιωθεί η ψυχολογία των πολιτών με ορατό στόχο, καθώς λένε, να περιοριστεί η ύφεση. Η καλή ψυχολογία σπρώχνει σε καταναλωτικές πρακτικές, λένε.

Είναι όμως, η οικονομική κρίση ψυχολογικό φαινόμενο; Όλα λειτουργούν ως φούσκα; Μπορεί οι πολίτες να αλλάξουν συμπεριφορά εάν αντιμετωπίζονται κυρίως ως καταναλωτές; Μπορεί να βελιωθεί η κοινωνική ψυχολογία, όταν οι νεόπρωτοι ξεπερνούν τα 3 εκατομμύρια, έχουν χαθεί 900.000 θέσεις εργασίας από την αρχή του Μνημονίου, η ανεργία καλπάζει και 500.000 νοικοκυριά στερούνται έστω και ενός εργαζόμενου; Μπορεί να επανέλθει αισιοδοξία με την πλύση εγκεφάλου μέσω της εικονικής πραγματικότητας; Η χώρα βουλιάζει μέσα στο οικονομικό τέλμα. Η ύφεση επιπλέον επιδεινώνεται από την καλπάζουσα ευρωπαϊκή κρίση. Η τρικομματική κυβέρνηση έχει εξαντλήσει προ πολλού κάθε ίχνος αξιοπιστίας και μπορεί να προσδοκά μόνο... ανάσπαση νεκρών!

Ο Σαμαράς επιδιώκει να δημιουργήσει την ψευδαίσθηση «επανεκκίνησης της οικονομίας» με τις ιδιωτικοποιήσεις. Επιτυ-

χάνει ζημία του δημοσίου συμφέροντος. Ρητορεύει περί του επικείμενου «σχεδίου ανάπτυξης». Την ίδια ώρα αποποιείται μοχλών ανάπτυξης, όπως η ΔΕΠΑ, η ΔΕΗ και οι τράπεζες υπό δημόσιο έλεγχο. Κατασκευάζει μια νέα αφήγηση, ώστε πάνω στα κοινωνικά συντρίμια να δημιουργήσει νέες προσδοκίες και εικονικές πελατειακές υποσχέσεις. Αποκρύπτει τη «μαύρη τρύπα» του νέου έτους, που υπολογίζεται σε τουλάχιστον 4 δισ. ευρώ, με τα ασφαλιστικά ταμεία, τις συντάξεις και την Υγεία στο επίκεντρο της δημοσιονομικής δίχνης. Το μοναδικό σχέδιο που καταρτίζεται στα κρυφά είναι η νέα επίθεση στις συντάξεις. Κι όλα αυτά με την παρηγοριά ότι οι πιστωτές θα συναινέσουν σε νέο κούρεμα του χρέους, το φθινόπωρο. Τα χειρότερα όμως που έρχονται, το 4ο Μνημόνιο, αποτελούν προϋπόθεση για το νέο κούρεμα, που είναι πιθανό να δώσει τη χαριστική βολή στα εναπομείναντα κοινωνικά δικαιώματα. Αυτό το σχέδιο ονομάζει παραπλανητικά η κυβέρνηση «εθνικό σχέδιο ανάπτυξης». Και σπίνει στα μέτρα της το νέο προεκλογικό δίλημμα ώστε να περιορίσει την έκταση της λαϊκής καταδίκης. Αυτό το «σχέδιο» θα επιχειρηθεί μάλιστα μαζί με πρωτοβουλίες ανασύνθεσης της τρικομματικής κυβέρνησης. Δεν εννοούμε τον προεξοφλημένο και

ξοφλημένο κυβερνητικό ανασχηματισμό. Αλλά την πρωθυπουργική επαγγελματία για τη συγκρότηση «νέας ευρωπαϊκής - αστικής παράταξης», με τη μονιμότερη δορυφοροποίηση του ΠΑΣΟΚ και της ΔΗΜ.ΑΡ. γύρω από τη Ν.Δ.

Είτε ομολογείται είτε όχι, η χώρα έχει εισέλθει σε μακρά προεκλογική περίοδο. Οι τρικομματικοί ποντάρουν στην πολιτική κόπωση των πολιτών, στην πολιτική περιθωριοποίηση μεγάλου μέρους των λαϊκών τάξεων που έχουν ήδη κοινωνικά περιθωριοποιηθεί και τους σπρώχνουν στην εκλογική αποχή. Η δύναμη του ΣΥΡΙΖΑ κρίνεται στην ικανότητά του να εμπνεύσει ένα νέο κύμα λαϊκής ενεργοποίησης, με ελπίδα ένα εθνικό σχέδιο παραγωγικής, κοινωνικής και πνευματικής ανασυγκρότησης της χώρας.

Μετά το Πάσχα, αναλόγως και της επιτάχυνσης των ευρωπαϊκών εξελίξεων, οι ελληνικές πολιτικές εξελίξεις θα αποκτήσουν νέο βηματισμό, ίσως και νέο σχήμα. Οι άδειες πλατείες της Πρωτομαγιάς δείχνουν ότι η κοινωνία βρίσκεται σε στάση αναμονής, που μπορεί, με ανέκδοτες μορφές (έτσι δεν έγινε ξαφνικά με τις πλατείες το 2011;), να ξαναμπει ορμητικά στο επίκεντρο του πολιτικού αγώνα για τη δημοκρατική ανατροπή.

Θα περιμένουμε το Πάσχα και την έξοδο στη ζωή...

Το Πάσχα στα εβραϊκά-αραμαϊκά μεταφράζεται ως πέρασμα στην Ανοιξη... Απαλλαγή από τη δουλεία, έξοδος στην ελευθερία... Ανάσταση! Έξοδος από το θάνατο στη ζωή! Αυτό το Πάσχα, ειδικά φέτος το περιμένουμε ακόμη. Αυτή την πολιτική «Ανοιξη», όμως, που μάς έφερε ο κ. Αναστασιάδης και το Γιούρογκρουπ της 15ης και 25ης Μαρτίου 2013 με τους εν τη Βουλή συνεργάτες, «φίλους» και εταιρούς τους στις Βρυξέλλες και τη Ν. Υόρκη, την καρδιά του

ΔουΝουΤου και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, δεν την περίμενε κανένας Κύπριος - δεξιός, κεντρώος, αριστερός, ανέταχτος, πλούσιος ή πένης, χριστιανός ή μη. Όσοι ξεγελάστηκαν από τις προεκλογικές δεσμεύσεις του Προέδρου Αναστασιάδη, ότι δεν θα φέρει το κούρεμα, ούτε τις ιδιωτικοποιήσεις, αλλά θα φέρει βελτιώσεις στο μνημόνιο, αυτό

ΧΑΡΑΥΓΗ

το Πάσχα θα το έχουν γράψει στις μνήμες και στις καρδιές τους ως το χειρότερο της ζωής τους και

της ιστορίας του τόπου. Ούτε οι πομφόλυγες και τα γκαϊμπελικά ψέματα του Λευτέρη Χριστοφόρου μπροστά στις τηλεοπτικές κάμερες και τα μικρόφωνα μπορούν τώρα να τους ξεγελάσουν, ούτε τα μοιρολόγια του Αβέρωφ Νεοφύτου μπορούν να συγχωρήσουν τις αμαρτίες της Δεξιάς και των συνοδοιπόρων της. Η καταστροφή είναι εκεί. Η βαρucheμωνιά και η ζωή εν τάφω παρατεταμένη. Ο Γολγοθός ατελείωτος. Για πόσο χρόνο, μέχρι νάλθει η

Ανάσταση, θα περιμένουμε, ουδείς γνωρίζει! Ξέρουμε όμως ότι είναι νομοτέλεια η Ανάσταση. Στην προκειμένη

περίπτωση με ένα όρο και μια προϋπόθεση: Οι κυβερνώντες ν' αποβάλουν τις ιδεολογικές τους αγκυλώσεις και δογματισμούς, να πάψουν να θεωρούν ελιθία τις νεοφιλελεύθερες συνταγές λιτότητας και εθνικής αυτοχειρίας (όχι σωτηρίας, όπως υποσχέθηκαν) και να εγκαταλείψουν τον πολιτικό ναρκισσισμό τους. Ν' ακούσουν ως υποσχέθηκαν την αντίθετη, την άλλη, έστω άποψη και να διαβάσουν μια διαφορετική πρόταση που μπορεί να δίνει ελπίδα στον κυπριακό λαό. Αυτός ο λαός είναι περήφανος για να δεχθεί μια δεύτερη προδοσία να βαραίνει τους ώμους του χωρίς ν' αναζητά την εναλλακτική πορεία. Οι κυβερνώντες, ο ίδιος ο κ. Αναστασιάδης με τον αγαπημένο του Μάριο, έχουν υποχρέωση να προσπαθήσουν να δώσουν ψήγματα της «σωτηρίας» και της «Ανοιξης» που προεκλογικά υποσχέθηκαν.